

Jan Polkowski

* * *

Nič ni bilo — to je bilo (oddaljen od samega
sebe) sem izgovarjal besede, stare
kot risbe v votlini v Lascaux,
Črni bik, Rdeči jelen, Rumeni konj,

ostalo je nejasno, kaj pomenijo:
sitost in opuščенost?
varnost in brezdomnost?
gospodovanje in poniževanje?

Kaj pomenijo dvignjena pest, zategli krik,
presekane črte na kamnu, na zemlji, drevesu?

Bil sem kot drugi, ampak ni se mi razkrilo,
o čem pripovedujejo hrasti,
ko se širijo sloj za slojem.
Ni se razkrila jasnost
(usode).

V temi podzemeljske jame sveta so plešoč i otroci in trave
izgovarjali skrivnost.

V veseli svetlobi so se razzibale roke, zadrhtele ustnice,
(izza ognjene stene se je razleglo petje hasidov:
myt symche tomir in dinen) vsi radostni
služimo Mu.

* * *

Ogenj hodi po tebi (dan
je vedno krajši),
vonj po borih, črni trn, ovce se obračajo
okrog rdečega sonca.

Spet so izklopili elektriko, v stari
 leseni hiši je tema.
 Gozdovi se sprehajajo.
 (Hladen izvir ljubezni).
 Telesi čakata.

Tako diši beseda vedno.
 Tako zveni beseda nikoli.

Svet je samo zrak,
 svetle, sipke, prozorne stvari,
 plapolajoči dih, skozi katerega vidim
 čas.

Je pa že bolj snovna misel
 (o sledovih na snegu, vonju
 zmečkane trave, listu, ujetem
 v pest vetra).

In bolj otipljiva je neslišna
 beseda,
 bolj kot les, zid, telo — nevidno
 pričevanje o raju.

Regrati

Pulaste krogle, ki * * * v senca
 očveleli jablan in dvignjo glave

Kaj se je zgodilo med temi trenutki trajanja?
 Nič in vse. Senca violine in Mahlerjeva V. simfonija.
 (Kako majhne, majhne so vaše stvari, sinovi kače in bedaka:
 znana iz Pesnitve in iz ječe nema domovina ter blebetajoča usoda,
 ki se ji mešajo besede, pojmi, obrazi, reke, kosti, grobovi.)
 Moj Bog, kaj se mi je res zgodilo to,
 kar je nemogoče: življenje?

Ni jim še slava pobralo
 resilo kose junaska. Ni jih še
 veter razpihal, pregasil.

odnesel, ampak, vsi topel
 in blag, jih obkroža in boža
 in z njih jutranjo roso suši

